

מסכת סנהדרין

פרק ב' משנה ב'

הַפְּלָקָה לֹא דָו וְלֹא דְבִנֵּן אֶתְהוּ, לֹא מַעֲיד וְלֹא מַעֲידֵין אֶתְהוּ, לֹא
חַזֵּילָץ וְלֹא חַזֵּילָצִין לְאַשְׁתָּו. לֹא מַיְבִּם וְלֹא מַיְבִּמִּין לְאַשְׁתָּו. רַבִּי
יְהוָדָה אָמֵר, אִם רְצָחָה לְחַלֵּץ אוֹ לַיְבִּם, זָכָר לְטוֹב. אָמְרוּ לוּ,
אֵין שׂוֹמְעֵין לוּ. וְאֵין נוֹשָׂא אֶלְמַנְתָּהוּ. רַבִּי יְהוָדָה אָמֵר, נוֹשָׂא
הַפְּלָקָה אֶלְמַנְתָּהוּ שֶׁל מְלָךְ, שֶׁכּוֹ מַצִּינוּ בְּדוֹד שֶׁבְּשָׁא אֶלְמַנְתָּהוּ שֶׁל
שְׁאוֹל, שֶׁגָּאָמֵר (שמואל ב' יב) וְאַףְנָה לְה אֶת בֵּית אַדְנִיכָה וְאֶת
גַּשְ׀יָ אַדְנִיכָה בְּחִיקָה: